

דני ואני

זה היה בשנות החמישים. לימדתי אז בבית הספר אלומות שבשיכון ותיקים. עלייה המונית הגיעה ארצה מארצות המזרח וכדי לשכן אותם בנו צריפים ופחונים במעברות אקראיות. גם בנתניה הוקמה מעברה בקצה שיכון ותיקים ליד הביצה הגדולה בינות הפרדסים.

במהלך לימודי בכיתות השונות הבחנתי מבעד לחלון בילד שחום עור בלבוש דל, שהסתובב תמיד בחצר באפס מעשה והתקשיתי להתעלם מכך. לימים הפכתי למחנכת כיתה ד'. הכיתה הייתה מורכבת מילדי הוותיקים ומשובצת בכמה ילדי שכונת הצריפים ובהם דני, שראיתי לרוב בחצר. התברר לי שהתגורר עם משפחתו בעוני באחד מצריפי המעברה.

באחד מימי החורף הלכתי לבקר בביתו, צריף קטן ליד ביצה גדולה. נדהמתי לראות את תנאי החיים שלו. אמנם ידעתי שהתנאים קשים אבל לא שיערתי שעד כדי כך. לאורך כל הדרך חזרה באוטובוס נעצבתי ובכיתי, כי רק אז הבנתי שאי אפשר לדרוש ממנו מאומה. אפילו שולחן להכנת שיעורים לא היה לו. בחופש הגדול סידרתי לדני עבודה אצל הירקן שאצלו ערכתי את קניותי, והוא עבד בחריצות ובמסירות רק כדי להשיג שיפור בתנאי מחייתו. ואכן, בכסף המועט שהרוויח קנה הביתה שולחן לשימוש.

דני רצה מאוד ללמוד ולהיות חלק מהווי הכיתה, אבל לא ידע קרוא וכתוב. בסיוע משרד הרווחה הצמדנו לו מורה שתלמד אותו. הוא הסתער

על האתגר, למד במהירות מפתיעה והתחיל להכין שיעורי בית ולקרוא אותם בקול בכיתה. הבחנתי בהתקדמותו המהירה וביקשתי מחבריו לכיתה שייסייעו לו וינהגו עמו בסבלנות ובעידוד. הם עשו כך, ובעזרת אישיותו הכובשת הפך במהרה לאחד מהתלמידים המרכזיים בכיתה. הוא עצמו חש שהחל דרך חדשה, מאתגרת ומשמעותית שתשנה את חייו.

בכיתה ח' היה צורך לרשום את התלמידים לבית ספר תיכון. לא היה מי שירשום את דני ולכן ליוויתי אותו לאורט ליבוביץ ורשמתי אותו. הוא הלך בגאווה רבה לבית הספר, למד והצליח מאוד. בתום כיתה ט' בטקס הסיום קיבל תעודת הצטיינות. מובן שנכחתי בטקס והוא רץ עם התעודה אליי ומסרה בגאווה לי, אחר כך התחבק עם אמו.

מאז היותו תלמיד הכיתות הנמוכות בבית הספר היסודי הבחנתי שהוא ספורטאי מצטיין, אולם הוא ניהל את ענייניו באלמות. פעם אחת אמר לי שהוא רוצה להיות בוקסר, כלומר מתאגרף. הזדעזעתי. ידעתי שחשוב לו מאוד לעסוק בספורט אבל... בוקסר? לא יכולתי להסכים לכך בשום פנים ואופן! במקום זאת הפניתי אותו לשחק כדורגל בקבוצת הפועל נתניה והוא נענה לי. במהלך השנים הצליח והפך לשוער הקבוצה. כדי לעודד אותו להמשיך נסעתי למשחקי השבת במקומות שונים בארץ, שידע עד כמה אני מעריכה את השתדלותו והצלחתו. חבריו מתקופה זו ממשיכים להעריצו עד היום.

אהבתי את דני כתלמיד והתגאיתי מאוד בהצלחותיו. דני הוא ההצלחה של 41 שנות עבודתי במערכת החינוך!

יום אחד יצאתי לקורס מנהלי בית ספר ברמת רחל. דני כבר היה בוגר אז ושירת בצבא כקצין בכיר במחנה ברמלה. בקורס הוטלה עלינו משימה לכתוב על מקרה מיוחד שטיפלנו בו עד להצלחה מלאה. אני כתבתי על

"פרויקט דני שלי" והגשתי את העבודה. המרצה פנה אליי, החזיר את העבודה וציין שביקש מקרה אמתי ולא דמיוני ולכן לא קיבלתי ציון. בצר לי פניתי לדני וביקשתי ממנו לבוא לרמת רחל ולהציג את עצמו לפני המרצה שאולי יתרכך וייתן לי ציון. עוד באותו יום הגיע דני, נפגש עם המרצה ושיחתם התארכה לשעות אחדות. מובן שקיבלתי ציון מעולה על העבודה, שהרי המורה חזה כמו עיניו בפלא הגדול.

במהלך השנים הרבות שחלפו מאז ועד היום דני ואני שומרים על קשר הדוק. תקצר היריעה לספר את כל מערכת קשרינו המסתעפים משנות החמישים ועד היום, לאורך יותר מחמישה עשורים. גם חבריו הטובים הם אותם תלמידים שהושיטו לי יד בשעה שנזקק להם, ועתה הם מקבלים אותו כמנהיג החבורה.

עד היום אנו עדיין אוהבים להסתופף בחברה אחת, תלמידיי הוותיקים ואני, מורתם.

אורה כרמי,

14 ביוני 2014,

ט"ז בסיוון ה'תשע"ד

תלאותיו של סופר מתחיל

לו יכולתי הייתי סופר.

זה שנים רודף אותי הרצון הזה ואינו מרפה. לו רק יכולתי להיות סופר ולכתוב את סיפור חיי...

אחרי עשרים ושלוש שנים בשירות בצבא קבע החלטתי לפרוש מצה"ל. התלבטתי רבות לקראת היציאה לגמלאות בגיל כה צעיר - גיל ארבעים. פחדתי מ"משבר הפרישה" או מ"משבר גיל הארבעים". השאלה הגדולה שהטרידה אותי הייתה כיצד אתמודד עם החלל הגדול שנוצר אצל פנסיונר צעיר כל כך. קיוויתי להתחיל לכתוב את קורות חיי ולהנחיל אותם לדורות הבאים, ובעיקר לבני משפחתי וחבריי הקרובים.

גרנו בערד בבית על גבעה הצופה לים המלח. זמן קצר לפני שחרורי מצה"ל עבר הסופר עמוס עוז לגור בשכנותנו.

אני אדם מאמין. במשך שנים אני מניח תפילין ומתקשר עם הקדוש ברוך הוא באמצעות ה"אנטנות" שעל ידי ועל ראשי. אני נוהג לשוחח עם אלוהים בכל בוקר והוא אינו עונה לי, הוא רק נותן לי סימנים להמשך הדרך. השכנות החדשה עם עמוס עוז הייתה בעבורי סימן משמים. זה האיש שיעזור לי למלא את שליחותי בכתיבת ספרי.

ביום האחרון לשירותי הצבאי יצאתי מלשכת שר הביטחון, יצחק רבין, ובידי האישור הסופי לפרישה. לבוש מדים מעוטרים בכל האותות והדרגות, עשיתי את דרכי הביתה לערד. דמדומי השקיעה ליוו אותי כמסך